

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/569/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2712203048
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2712203048.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a členov senátu: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Martin Holíč, v právnej veci žalobcu: Y. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. L. P. č. XXX, zastúpený advokátom: Mgr. Milan Sadloň, V. Paulínyho - Tótha 30, P.O.BOX 121, Senica, proti žalovanej: Slovenská republika - konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o zaplatenie sumy 3.893,35 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 12. mája 2015, č.k. 1C/136/2012-185, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti a v závislom výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 783,19 Eur s 9% úrokom z omeškania ročne od 27.10.2011 do zaplatenia, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol a trovách konania rozhodol, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov konania vo výške 28,30 Eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutie odôvodnil s použitím § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov s účinnosťou od 01.07.2004, ďalej § 1 ods. 1, 2, § 2, § 3, § 4 ods. 1 a 2, § 5 ods. 1 a 2 zákona č. 58/1969, čl. 47 ods. 2, čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, § 1 - 4 zákona č. 58/1969, § 22 ods. 1, § 22 ods. 3, § 23 citovaného zákona, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a v časti náhrady trov konania § 142 ods. 2 a § 151 ods. 1 O.s.p. a vecne tým, že žalobca sa žalobou doručenou okresnému súdu dňa 27.04.2012 domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci vo výške 3.893,35 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne z dlžnej sumy od 26.10.2011 až do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že rozhodnutím vyšetrovateľa PZ - OÚJP v Skalici, ČVS: OÚJP-188/2003 zo dňa 09.09.2003 bolo proti žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin vydierania spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 235 ods. 1, 2 písm. b/ Trestného zákona. Voči tomuto uzneseniu podal žalobca sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry Skalica zo dňa 10.09.2003, č.k. Pv 918/03-23 zamietnutá. Rozsudkom Okresného súdu Senica č.k. SI-1T/128/2003-432 zo dňa 20.03.2008 bol žalobca spod obžaloby z hore uvedeného trestného činu oslobodený. Odvolanie okresného prokurátora proti nemu Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 5To/60/2008-460 zo dňa 30.10.2008 zamietol. Oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 30.10.2008. Ministerstvo spravodlivosti eviduje žiadosť o predbežné prerokovanie náhrady škody pod č.k. 25423/2011/151, pričom do podania žaloby nebolo o tejto žiadosti rozhodnuté. V súvislosti s obhajobou žalobcu v trestnom konaní mu vznikli zaplatiť trovy obhajoby vo

výške 3.860,15 Eur, pričom doteraz zaplatil sumu 1.000,- Sk (pred vyúčtovaním) a 750,- Eur (po doručení vyúčtovania). Celkové trovy obhajoby sú 3.893,35 Eur, čo je čiastka požadovaná ako náhrada škody, ktorá vznikla nezákonným rozhodnutím vyšetrovateľa OÚJP v Skalici.

Žalovaná so žalobou nesúhlasila, keď namietala, že samotné uznesenie o vznesení obvinenia nie je možné bez ďalšieho pokladať za nezákonné rozhodnutie iba z dôvodu, že v neskoršom konaní bol žalobca oslobodený spod obžaloby, vo veci nebola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia. Žalovaná taktiež namietala vznik škody v rozsahu, v akom ju uplatňuje žalobca, lebo trovy obhajoby ako náhradu v konaní uhradil vo výške 783,20 Eur. U žalobcu neprišlo ku skutočnej škode v tom rozsahu, v akom ju uplatňuje v žalobe. Škodou môže byť len tá výška, o ktorú sa reálne znížil jeho majetok. Žalovaná vzniesla námietku premlčania v časti náhrady škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe, t.j. v sume 56.848,- Sk/1.887,- Eur. Súčasne žalovaná namieta, že neexistuje príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, lebo nebolo v tejto veci preukázané splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci.

Súd uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 21.04.2015 pripustil zmenu petitu žaloby v nasledovnom znení: „Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 3.893,35 Eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 27.10.2011 do zaplatenia a náhradu trov konania, všetko do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.“

Rozhodnutím Policajného zboru - OÚJP v Skalici, ČVS: OÚJP-188/2003 zo dňa 09.09.2003 bolo proti žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin vydierania spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 235 ods. 1, 2 písm. b/ Trestného zákona. Voči tomuto uzneseniu podal žalobca sťažnosť, ktorá bola prokurátorom Okresnej prokuratúry Skalica dňa 10.09.2003 ako nedôvodná zamietnutá. Rozsudkom Okresného súdu Senica č.k. SI-1T/128/2003-432 bol žalobca spod obžaloby z hore uvedeného trestného činu oslobodený, tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 30.10.2008. Uznesením Okresného súdu Skalica č.k. Tp/40/03-15 zo dňa 05.09.2003 bol žalobca vzatý do väzby, pričom väzba začala od 03.09.2003. Žalobca bol prepustený z väzby dňa 03.09.2005.

Žalobca uplatnil u Ministerstva spravodlivosti SR žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 25.10.2011 a jej následným doplnením zo dňa 12.12.2011 náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia OÚJP PZ SR v Skalici. Ministerstvo spravodlivosti eviduje žiadosť o predbežné prerokovanie náhrady škody pod č.k. 25423/2011/151, pričom do podania žaloby nebolo o tejto žiadosti rozhodnuté. Z uznania záväzku a dohody o plnení v splátkach zo dňa 02.11.2009 mal súd preukázané, že advokát vyúčtoval právne služby vyúčtovaním č. 21/09 na sumu 117.291,- Sk, t.j. 3.893,35 Eur. Po odpočítaní zloženej zálohy vo výške 1.000,- Sk dňa 05.03.2008 ostáva uhradiť 116.291,- Sk, t.j. 3.860,15 Eur. Vyššie uvedený záväzok žalobca uznal čo do dôvodu a výšky a zároveň sa zaviazal uvedenú sumu splatiť v nerovnomerných splátkach v čase od 01.01.2010 do 31.12.2012.

Z podania advokáta žalobcu doručeného okresnému súdu dňa 03.11.2014 mal súd preukázané, že žalobca z predmetnej odmeny uhradil len sumu 783,19 Eur a na trovách obhajoby tak dlhuje ešte 3.110,16 Eur. Nakoľko sa žalobca dlhodobo zdržuje v zahraničí a advokátovi sa s ním nepodarilo skontaktovať, podal žalobu na Okresnom súde Senica o zaplatenie sumy 3.110,16 Eur s príslušenstvom. Podľa oznámenia advokáta žalobcu na ostatnom pojednávaní vo veci vedenej na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 5C/193/2014 bol dňa 31.03.2015 vydaný platobný rozkaz, ktorým súd uložil povinnosť odporcovi Y. K., aby do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatil navrhovateľovi Mgr. Milanovi Sadloňovi sumu 3.110,16 Eur a náhradu trov konania. Vydaný platobný rozkaz do doby konania ostatného pojednávania nenadobudol právoplatnosť.

Žalobca svoj nárok na náhradu škody vyvodzuje z uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 09.09.2003, ktoré neúspešne napadol sťažnosťou a následne vedeného trestného konania voči nemu. Keďže rozhodnutie, z ktorého žalobca uplatňuje svoj nárok na náhradu škody, nebolo pre nezákonnosť zrušené podľa § 4 cit. zákona, súd sa v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu zaoberal otázkou, či oslobodenie spod obžaloby môže mať z hľadiska ustanovenia § 4 citovaného zákona rovnaký význam ako jeho zrušenie pre nezákonnosť. V tejto súvislosti treba vziať do úvahy, že po oslobodení spod obžaloby neprichádza do úvahy podanie opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia, lebo z hľadiska trestného konania je to bezpredmetné. Záporná odpoveď na položenú otázku by nezodpovedala zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu obsiahnutej v zákone č. 58/1969 Zb. Tá sleduje, aby každá zákonom predpokladaná majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe bola odčinená. Záporná odpoveď by viedla k tomu, že fyzická osoba, proti ktorej bolo vznesené obvinenie by musela niesť materiálne dôsledky takéhoto rozhodnutia, aj keď sa ukázalo nesprávnym a trestné konanie skončilo tak, že na ňu treba hľadieť ako na nevinnú. So zreteľom na uvedené, bolo by namieste na položenú otázku odpovedať kladne, avšak iba za

predpokladu, že to dovoľuje výklad ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Systematickým a logickým výkladom tohto zákonného ustanovenia a tiež jeho porovnaním s ustanoveniami § 5 a § 6 zákona č. 58/1969 Zb. treba vyvodiť, že zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú v zmysle ustanovenia § 4 citovaného zákona rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, ak k nim došlo z určitých dôvodov, a to v podstate preto, že predpoklad o spáchaní trestného činu vyslovený v uznesení o vynesení obvinenia nebol potvrdený. Dôvody, pri ktorých zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu nemajú rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, vyplývajú z ustanovenia § 5 ods. 2 a § 6 ods. 3 citovaného zákona, ktoré (najmä z hľadiska systematického výkladu) treba použiť analogicky, lebo koncepcia a zmysel všetkých ustanovení zákona by mali byť rovnaké. Tieto ustanovenia jednoznačne vymedzujú prípady, kedy poškodený nemá právo na náhradu škody, spôsobenej rozhodnutím o väzbe a o treste (ide o negatívne vymedzenie). Z uvedeného vyplýva jednoznačný záver, že ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa ustanovení § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Uvedené právo nemá ten, kto si obvinenie zavinil sám a ten, kto bol spod obžaloby oslobodený alebo bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť, alebo že trestný čin bol amnestovaný (por. Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28.06.1993, sp. zn. 1Cdo 53/93).

I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (viď bližšie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 uznesením občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. decembra 2010 navrhnuté na uverejnenie v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky). Zákon č. 58/1969 Zb. (rovnako ani zákon č. 514/2003 Z.z.) výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania (por. Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. marca 2011, sp. zn. 3 Cdo 194/2010).

Z dôkazov vyplýva, že proti žalobcovi bolo začaté trestné stíhanie, žalobca podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť, ktorá bola prokurátorom Okresnej prokuratúry Skalica ako nedôvodná zamietnutá, následne až tretím rozhodnutím vo veci bol žalobca spod obžaloby oslobodený. Trestné stíhanie bolo začaté na základe trestného oznámenia poškodeného, výsluchu poškodeného, ohliadky miesta činu, lekárskeho správ, rekognície osoby. Súd analogicky (§ 5, 6 zákona č.58/1969 Zb.) v zmysle vyššie naznačeného posudzoval dôvody, ktoré v konečnom dôsledku viedli k vyhláseniu oslobodzujúceho rozsudku. Žalobca bol v danom prípade oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že ohľadne skutku, ktorého sa mal dopustiť, bolo preukázané, že skutok obžaloby sa stal, objektívne bolo preukázané, že poškodený utrpel zranenia popísané v lekárskeho správach, a že tieto zranenia utrpel kritického dňa, nebolo však zároveň dokázané, že skutok spáchali obžalovaní (in dubio pro reo). Obžalovaní spáchanie skutku od samého začiatku trestného konania popierali. Žalobca síce pri zadržaní odoprel vypovedať, išlo však len o využitie jeho práva. Zavinenie obvineného na začatí trestného stíhania nemožno bez ďalšieho odvodzovať len od toho, že využil všetky prostriedky pre svoju obhajobu, medzi ktoré patrí tiež právo nevypovedať (Rozsudek Nejvyššího soudu ČR z 29.04.2009, sp. zn. 25 Cdo 2/2007). Poškodený, ktorého výpoveď bola jediným - priamym usvedčujúcim dôkazom, v priebehu trestného konania zomrel. Najvýznamnejší svedkovia T. T. a W. T., ktorí v prípravnom konaní potvrdzovali výpoveď poškodeného, neskôr v priebehu hlavného pojednávania pôvodné výpovede odvolali a tvrdili, že ich pôvodné výpovede boli ovplyvnené a teda nevierohodné. Lekárske správy potvrdili zranenia poškodeného, ale vznikla pochybnosť, či zranenia v správach objektívne popísané zodpovedajú takému mechanizmu vzniku, ako to uvádzal poškodený.

Nemožno vychádzať dôsledne len zo zásady prezumpcie nevinoty, treba rešpektovať skutočnosť, že uznesenie o vznesení obvinenia neobsahuje konečný záver o spáchaní trestného činu a vine obvineného. Toto rozhodnutie je vydané na základe dôvodného podozrenia, že obvinený spáchal trestný čin (ak na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin bol spáchaný určitou osobou). Ak dôjde k oslobodeniu spod obžaloby, nemusí to vždy znamenať, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané nesprávne (v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku). Je treba si tiež uvedomiť, že jednotlivé dôvody oslobodenia nemajú z hľadiska hodnotenia správnosti uznesenia o vznesení obvinenia rovnaký význam. Iný význam má napr. zastavenie trestného stíhania, keď je nepochybné, že sa nestal skutok a iný význam má zastavenie, keď je trestné stíhanie neprípustné z dôvodu amnestie. Pri porovnaní ustanovení § 5 a § 6 zákona č. 58/1969 Zb., pri dôslednom uplatnení systematického výkladu § 4 cit. zákona je treba za správny považovať právny názor, že oslobodenie spod obžaloby má podľa § 4 cit. zákona rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, ak k nemu došlo z určitých dôvodov, a to v podstate preto, že predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným nebol potvrdený.

Právo na náhradu škody podľa § 1 - 4 zák. č. 58/1969 Zb. spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia nemá okrem iného ten, kto si obvinenie zavinil sám. Zavinenie obvineného (či už vo forme úmyselnej alebo nedbanlivostnej) na zahájení trestného stíhania voči nemu (t.j. na vydaní uznesenia o vznesení obvinenia) znamená, že obvinený svojím zavineným konaním prispel k tomu, že trestné stíhanie voči nemu bolo či muselo byť začaté, teda že jeho konanie bolo dôvodom k zahájeniu trestného stíhania proti nemu. Príčinnú súvislosť medzi začatím či vedením trestného stíhania a zavinením obvineného je potrebné hľadať nie v jeho konaní, ktorým mal podľa orgánov činných v trestnom konaní naplniť skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bol stíhaný, ale v inom jeho chovaní pred zahájením trestného stíhania, resp. v jeho priebehu, predovšetkým jeho postoji voči orgánom činným v trestnom konaní, teda v tom, či svojím konaním či úkonmi procesného charakteru zapríčinil, že trestné stíhanie muselo byť začaté. Nejde teda o to, či obvinený sa dopustil skutku, pre ktorý bol stíhaný a ktorým vyvolal podozrenie, že bol spáchaný trestný čin, ale o to, či svojím iným či ďalším konaním ovplyvnil postup orgánov činných v trestnom konaní pred zahájením trestného stíhania alebo v jeho priebehu tak, že bez tohto konania by k zahájeniu či pokračovaniu trestného stíhania nedošlo, a to napríklad uvádzaním nepravdivých skutočností, či predstieraním, že voči nemu sú dôvody k trestnému stíhaniu, ktoré objektívne neexistovali. Podmienka, že poškodený si sám zavinil obvinenie, nie je naplnená už tým, že sa dopustil skutku, pre ktorý bolo trestné stíhanie voči nemu začaté (por. Rozhodnutie Nejvyššieho soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1567/2002).

V súvislosti s posudzovaním otázky, či v prejednávacom prípade je možné považovať uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné rozhodnutie v zmysle § 4 ods. 1 zák. 58/1969 Zb. v spojení s oslobodzujúcim rozsudkom súd prihliadol i na už ustálenú súdnu prax v tejto oblasti (okrem vyššie citovaných rozhodnutí napr. tiež Nález Ústavného súdu SR z 24.03.2011, II. ÚS 25/2011).

Vzhľadom na vyššie uvedené, súd prvého stupňa mal nepochybne za preukázané, že uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 09.09.2003 vykazuje všetky znaky nezákonného rozhodnutia v zmysle citovaných ustanovení zákona č. 58/1969 Zb.

Na vznik nároku na náhradu škody spôsobenej takýmto nezákonným rozhodnutím sa okrem existencie nezákonného rozhodnutia vyžaduje aj vznik škody a najmä existencia príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd v ďalšom skúmal, či predmetné nezákonné rozhodnutie bolo jednou z hlavných (bezprostredných) príčin vzniku majetkovej škody tak, ako si ju uplatňoval žalobca.

Kým ustanovenie § 23 zákona o zodpovednosti za škodu upravuje premlčanie práva na náhradu škody spôsobenej iba dvoma druhmi rozhodnutí, a to nezákonným rozhodnutím o väzbe alebo nezákonným rozhodnutím o treste, ustanovenie § 22 sa vzťahuje na premlčanie práva na náhradu škody spôsobenej všetkými ostatnými nezákonnými rozhodnutiami. Z obsahu podanej žaloby vyplýva, že žalobca sa v konaní pred súdom žalobou domáha náhrady škody spôsobenej nezákonným uznesením „vyšetrovateľa PZ - OÚJP v Skalici, sp. zn. ČVS: OÚJP-188/2003“ z 9. septembra 2003, ktorým bolo vznesené obvinenie pre trestný čin, pre podozrenie zo spáchania z ktorého bol trestne stíhaný. Jednoročná premlčacia doba sa vzťahuje výlučne na nezákonné rozhodnutia o väzbe a na nezákonné rozhodnutia o treste. Ak fyzická osoba, ktorá bola trestne stíhaná väzobne, uplatňuje právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným uznesením o vznesení obvinenia (nie nezákonným rozhodnutím o väzbe), toto jej právo sa premlčí v trojročnej premlčacej dobe rovnako ako inej fyzickej osobe, ktorá bola trestne stíhaná na slobode (Nálezy Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 439/2010, III. ÚS 339/08). Žalobca sa samostatne nedomáhal náhrady škody z nezákonného rozhodnutia o nariadení väzby. Súd vychádzal zo žalobného návrhu žalobcu, ktorý sa domáhal náhrady škody v súvislosti s nezákonne vzneseným

obvinením voči jeho osobe a to za celé obdobie trestného konania, teda do času oslobodzujúceho rozsudku. Ak je teda predmetom žaloby žalobcu právo na náhradu škody spôsobenej uvedeným uznesením, súd posúdil otázky premlčania tohto práva v intenciách § 22 zákona o zodpovednosti za škodu, keď je premlčacia doba trojročná, plynie od doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia (v danom prípade oslobodzujúceho rozsudku), termín doručenia treba vykladať právoplatnosťou rozhodnutia, pričom v zmysle ust. § 22 ods. 3 cit. zákona, ak je potrebné nárok predbežne prerokovať na ústrednom orgáne (§ 9 ods. 1), premlčacia doba odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však po dobu šiestich mesiacov, neplyní. V danom prípade oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 30.10.2008 + 6 mesiacov, počas ktorých premlčacia doba neplynula (30.04.2009) + 3 roky. Premlčacia doba by v danom prípade teda uplynula dňom 30.04.2012, pričom žalobca podal žalobu na súde dňa 27.04.2012. Na základe uvedeného súd má za to, že žaloba bola podaná včas, t.j. pred uplynutím premlčacej doby.

Súd sa v ďalšom zaoberal posúdením, či trovy obhajoby boli vynaložené účelne, smerujúce k obrane žalobcu v trestnom konaní. Podľa judikatúry NS SR ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, fyzická osoba vynaložila náklady na trovy obhajoby, smerujúce k odstráneniu nežiaducich právnych dôsledkov na obvineného (žalobcu), štát zodpovedá za takto vzniknutú škodu podľa ustanovenia § 1 zákona č. 58/1969 Zb. (ako aj § 1 zákona č. 514/2003 Z.z.), a to bez ohľadu na skutočnosť, či v trestnom konaní bol obvinenému obhajca ustanovený alebo či si ho zvolil sám. Je pravdou, že v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. SI-1T/128/2003 nebol žalobca obvinený a následne obžalovaný z takého trestného činu, kde by trestné právo vyžadovalo jeho povinné zastúpenie advokátom. Vychádzajúc zo základných ľudských práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky má súd bezpochybne za to, že žalobca mal právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi od začiatku konania. Obsahom základného práva na právnu pomoc garantovaného ústavou v čl. 47 ods. 2 je predovšetkým právo každého subjektu v konaní pred štátnym orgánom mať možnosť dostať kvalifikovanú právnu pomoc, ktorou má záujem zabezpečiť vo svoj prospech čo najpriaznivejší výsledok konania. Ak si žalobca v trestnom konaní zvolil obhajcu, ktorému je povinný zaplatiť náhradu trov, má súd za to, že je tu príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím Policajného zboru - OÚJP v Skalici, ČVS: OÚJO-188/2003 zo dňa 09.09.2003, ktorým bolo proti žalobcovi vznesené obvinenie pre trestný čin vydierania spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 235 ods. 1, 2 písm. b/ Trestného zákona a vznikom škody (Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4M Cdo 15/2009, rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 23. februára 1990 sp. zn. 1 Cz 6/90 publikovaný pod č. 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991 a rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. júna 1993, sp. zn. 1 Cdo 53/93, publikovaný pod č. 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky ročník 1994). Žalobca realizoval svoje ústavné právo na právnu pomoc a v predmetnom trestnom konaní vedenom voči jeho osobe sa dal zastupovať advokátom, a preto mu vznikla škoda, ktorá predstavuje výšku trov právneho zastúpenia. Súd sa v tomto ohľade zaoberal tiež otázkou existencie príčinnej súvislosti medzi trovami obhajoby v súvislosti s väzbou a trovami v rámci obrany proti tvrdenému nezákonnému rozhodnutiu, keďže tieto je možné uplatniť samostatne (nie v každej trestnej veci je obvinený väzobne stíhaný). Súd v tejto súvislosti posudzoval dôvody, ktoré v konečnom dôsledku viedli k väzobnému stíhaniu obvineného (žalobcu), ako aj zavinenie žalobcu na vzatí do väzby.

Zavinenie obvineného na vzatí do väzby znamená, že jeho zavinené konanie (aspoň v podobe nevedomej nedbalosti) bolo dôvodom na podanie návrhu a vzatie obvineného do väzby alebo rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby príp. rozhodnutie o väzbe aj bez návrhu v konaní pred súdom. Zavinenie obvineného na vzatí do väzby nemožno stotožňovať so zavinením začatia trestného stíhania v zmysle § 199 Trestného poriadku alebo vznesenia obvinenia podľa § 206 Trestného poriadku, pretože skutočnosti odôvodňujúce vzatie obvineného do väzby sú skutkovo odlišné od tých, pre ktoré možno začať trestné stíhanie alebo vzniesť obvinenie. Z tohto hľadiska teda nie je významné či konanie páchatela vyvolalo podozrenie, že bol spáchaný trestný čin, či naplnilo skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bol stíhaný, ale to či jeho správanie alebo iné skutočnosti vyvolali dôvodnú obavu, zakladajúcu niektorý z dôvodov väzby. Zavinenie poškodeného treba skúmať z hľadiska dôvodov, pre ktoré bol do väzby vzatý a to vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam, ktoré súd rozhodujúci o väzbe zvažoval a ktorými dôvodil vzatie obvineného do väzby. Ak bol obvinený vzatý do väzby z viacerých dôvodov, postačuje k záveru, že si väzbu zaviniť sám, ak zaviniť splnenie aspoň jedného z nich.

Z uznesenia Okresného súdu Skalica č.k. Tp/40/03-15 zo dňa 05.09.2003 mal súd preukázané, že žalobca bol vzatý do väzby pre existujúcu dôvodnú obavu, že by po prepustení na slobodu pokračoval v páchaní trestnej činnosti, aby si týmto spôsobom zadovážoval finančné prostriedky na živobytie, čím bol daný dôvod väzby v zmysle § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Žalobca sa dlhodobo nezdržoval na adrese svojho trvalého bydliska, v čom súd videl konkrétne skutočnosti, že by sa po prepustení

na slobodu mohol vyhýbať trestnému stíhaniu, čím bol daný dôvod väzby v zmysle § 67 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Zo spisu Okresného súdu Senica sp. zn. SI-1T/128/2003 zároveň vyplýva, že žalobca proti uzneseniu o vzatí do väzby nepodal sťažnosť.

Na základe uvedeného má súd za to, že dôvody väzby si žalobca zavinil sám svojím správaním, najmä tým, že sa nezdržoval na adrese svojho trvalého bydliska a preto v tejto časti (v časti trov súvisiacich s bránením sa proti väzbe) nie je splnená zákonná podmienka existencie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Súd preto žalobu žalobcu na zaplatenie náhrady škody v časti sumy 1.887,- Eur považoval za nedôvodnú.

Keďže žalovaná nenamietala špecifikáciu jednotlivých úkonov právnej služby, nebol dôvod, aby ich „správnosť“ súd kontroloval a konfrontoval s obsahom trestného spisu. To bolo úlohou žalovanej, ktorá mala dostatočný časový priestor a možnosti tak urobiť v priebehu konania a pokiaľ by zistila rozpory, mala právo toto namietat' pred ukončením dokazovania. Podľa žaloby tak naďalej zostalo posúdenie nároku na zaplatenie sumy 2.006,35 Eur (3.893,35 - 1.887,-).

Zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom bližšie nedefinuje pojem škody a ani neupravuje rozsah jej náhrady, treba aplikovať príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy. Z ustanovenia § 20 zákona č. 58/1969 Zb. v spojení s § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že sa uhrádza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Všeobecne sa v právnej teórii a praxi považuje za škodu ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného. Skutočná škoda predstavuje takú ujmu, ktorá znamená zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, t.j. peniazmi. Poškodený je povinný vznik škody preukázať a v konaní o náhradu škody tak na ňom je dôkazné bremeno o tom, že škoda vznikla. Aby bol tento predpoklad splnený, musí škoda existovať najneskôr v dobe, kedy súd o uplatnenom nároku rozhoduje. Totiž aj pre rozhodnutie o nároku na náhradu škody je rozhodujúci stav v čase, keď súd vyhlasuje rozhodnutie o tomto nároku (§ 154 ods. 1 O.s.p.) a nie stav, kedy s väčšou či menšou pravdepodobnosťou v najbližšej dobe nastane.

Súd mal v konaní preukázané, že žalobca zaplatil svojmu advokátovi v súvislosti s jeho obhajobou v trestnom konaní len sumu 783,19 Eur (sumu 1.000,- Sk pred vyúčtovaním a 750,- Eur po doručení vyúčtovania) bez bližšej špecifikácie, za ktoré úkony právnej služby platí, a preto len v tomto rozsahu vznikla žalobcovi škoda. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že v uznaní záväzku a dohode o plnení v splátkach zo dňa 02.11.2009 žalobca uznal čo do dôvodu a výšky záväzok vo výške 3.860,15 Eur a tento sa zaviazal splatiť v nerovnomerných splátkach. Rovnako na tejto situácii nič nemení ani to, že vo veci vedenej na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 5C/193/2014 bol dňa 31.03.2015 vydaný platobný rozkaz, ktorým súd uložil povinnosť odporcovi Y. K., aby do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatil navrhovateľovi Mgr. Milanovi Sadloňovi sumu 3.110,16 Eur a náhradu trov konania. S použitím ust. § 154 ods. 1 O.s.p. rozhodujúci je stav v čase, keď súd vyhlasuje rozhodnutie, nie je rozhodujúci stav do budúcnosti, či a kedy a s akou pravdepodobnosťou bude žalobca plniť advokátovi - môže medzi nimi prísť k akejkolvek dohode v rámci zmluvnej voľnosti, odpusteniu dlhu, jeho zníženiu, príp. dlh nebude vymožený pre nemajetnosť žalobcu a pod. Žalobca si mal byť vedomý toho, že náhrady škody sa môže domáhať len vtedy, ak ku škode už skutočne došlo.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd priznal žalobcovi náhradu škody vo výške 783,19 Eur, nakoľko práve o túto sumu sa zmenšil jeho majetok v súvislosti s vedením nezákonného trestného stíhania voči jeho osobe (žalobca túto sumu svojmu advokátovi skutočne uhradil).

Žalobca okrem žalovanej istiny navrhol, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9% ročne od 27.10.2011 do zaplatenia.

Medzi stranami bol sporný začiatok doby omeškania. Žalobca požadoval úrok z omeškania od 27.10.2011 - t.j. odo dňa nasledujúceho po dni, kedy žalobca požiadal Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o prerokovanie svojho nároku na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia. Žalovaná s uplatnením úroku z omeškania od tohto dátumu nesúhlasila s tým, že žalovaná sa nemohla dostať do omeškania nasledujúcom dňom po dni doručenia žiadosti o prerokovanie nároku, pretože žalovanej zo zákona vyplýva lehota 6 mesiacov, v rámci ktorej môže o nároku žalobcu rozhodnúť. Žalovaná sa teda mohla dostať do omeškania v prípade úspechu žalobcu až po uplynutí zákonom umožnenej lehoty v rámci prerokovania nároku.

Úroky z omeškania možno žalobcovi priznať iba od toho času, kedy sa dlžník dostal do omeškania. V predmetnom konaní sa jedná o špecifický nárok žalobcu na náhradu škody, za ktorú zodpovedá štát. Nárok na náhradu škody v tomto prípade je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom, ktorým je v tomto prípade Ministerstvo spravodlivosti SR. Zákon tomuto orgánu poskytol lehotu 6 mesiacov, v rámci ktorej môže uspokojiť nárok poškodeného s tým, že táto lehota je primeraná postaveniu ústredného

orgánu a úkonom súvisiacim s posúdením uplatneného nároku. Súčasne sa jedná o procesnú lehotu pre uplatnenie nároku na súde. Až v prípade, že ústredný orgán nárok poškodeného neuspokojí, môže sa poškodený domáhať priznania nároku na súde. Súd má za to, že tieto skutočnosti nemenia nič na podstate upraveného inštitútu úrokov z omeškania v súvislosti so splnením dlhu, keď v danom konaní pri uplatnení nároku čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí. Za daného stavu potom nastáva situácia, kedy dlžník je povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Lehota 6 mesiacov ako procesná lehota poskytnutá ústrednému orgánu nemôže byť rozhodná aj pre posúdenie skutočnosti, kedy sa žalovaná z hľadiska hmotného práva dostala do omeškania. Pri aplikácii ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka potom, ak dňa 26.10.2011 žalobca požiadal o plnenie, nasledujúcim dňom začala plynúť lehota na plnenie, žalovaná neplnila, a preto sa dňom 27.10.2011 dostala do omeškania.

Žalobcovi tak popri práve na zaplatenie istiny vzniklo podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka i právo na úrok z omeškania, ktorý je o 8 percentuálnych bodov vyšší, ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. V období od 13.07.2011 do 08.11.2011 bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 1,5%, žalobca má preto právo na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9,5% ročne. Žalobca žiadal v konaní o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9% ročne z dlžnej sumy, teda menej ako má nárok. Keďže súd nemôže prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť im viac, než žiadajú, za použitia ust. § 153 ods. 2 O.s.p. priznal žalobcovi úrok z omeškania v žiadanej výške 9% ročne z priznanej sumy od 27.10.2011 do zaplatenia. Vychádzajúc z hore uvedených preukázaných skutočností má súd jednoznačne za to, že pre uplatnenie nároku na náhradu škody boli splnené všetky zákonné podmienky, a preto zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 783,19 Eur spolu s 9% ročným úrokom z omeškania od 27.10.2011 do zaplatenia.

Žalovaná žiadala, aby súd v prípade čo i len čiastočného úspechu žalobcu v konaní, určil žalovanej lehotu 30 dní na plnenie, a to s poukazom na postavenie žalovanej ako nie bežného účastníka konania, s ohľadom na potrebné administratívne úkony a zároveň keď žalovaná má z bežnej praxe skúsenosti aj napr. pri vyznačovaní právoplatnosti rozhodnutí, kedy nie je reálne možné do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia zabezpečiť vyznačenie jeho právoplatnosti. S poukazom na postavenie žalovanej je zrejme, že s preplatením náhrady škody bude spojená celá rada administratívnych úkonov, pričom zároveň súd takto určenú lehotu s ohľadom na jej dĺžku nepovažuje za takú, ktorá by bola spôsobilá významným spôsobom poškodiť žalobcu.

O trovách konania súd rozhodol v súlade s ust. § 142 ods. 2 O.s.p., keď žalobca nebol v konaní celkom úspešným účastníkom oproti žalovanej. Žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 3.893,35 Eur, z toho mu súd priznal sumu 783,19 Eur a do zvyšku tejto sumy žalobu zamietol. Miera úspechu žalobcu predstavuje 20,12% a u žalovanej 79,88%. Nakoľko žalovaná mala v predmetnej veci čistý úspech 59,76%, súd jej priznal náhradu trov konania, ktoré navrhla a vyčíslila s použitím ustanovenia § 151 ods. 1 O.s.p. v pomere čistého úspechu, a to:

- cestovné výdavky na ceste Bratislava - Skalica a späť na pojednávanie dňa 08.11.2012 v sume 31,33 Eur (spolu 209 km, použité vozidlo VW Passat, spotreba v meste 12,30 l/100 km, mimo mesta 9,06 l/100 km, pri použití klimatizácie 1,70 l/100 km, skutočná spotreba pri ceste 20,223 l, cena za 1 liter PHM 1,549 Eur)

- cestovné výdavky na ceste Bratislava - Skalica a späť na pojednávanie dňa 21.04.2015 v sume 16,03 Eur (spolu 200 km, použité vozidlo Škoda Superb, spotreba v meste 8,70 l/100 km, mimo mesta 6,43 l/100 km, skutočná spotreba pri ceste 13,31 l, cena za 1 liter PHM 1,204 Eur)

spolu v sume 47,36 Eur, z toho 59,76% predstavujú trovy konania náhradu v sume 28,30 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca proti druhému a tretiemu výroku, tzn. proti zamietajúcej časti a časti o náhrade trov konania. Odvolanie podal z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., nakoľko rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zdôraznil, že svoj nárok, ktorým sa domáha od žalovanej zaplatiť náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci vo výške 3.893,35 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne z dlžnej sumy od 26.10.2011 až do zaplatenia a náhradu trov konania s tým, že súd pripustil zmenu žalobného návrhu tak, že úrok z omeškania si uplatnil až od 27.10.2011. Svoj nárok oprel o skutočnosť, že žalobca bol nespravodlivo obvinený vyšetrovateľom PZ SR rozhodnutím ČVS: OÚJP-188/2003 zo dňa 09.09.2003 pre trestný čin vydierania spolupáchateľstvom. Rozsudkom Okresného súdu Senica sp. zn. 1T/128/2003-432 zo dňa 20.03.2008 bo spod obžaloby oslobodený, čo následne po odvolaní prokurátora potvrdil svojim uznesením sp. zn. 5To/60/2008-460 zo dňa 30.10.2008 aj Krajský súd v Trnave. V trestnom konaní si zvolil za obhajcu advokáta Mgr. Milana Sadloňa, ktorý mu po ukončení obhajoby vyúčtoval trovy obhajoby vo výške 3.893,35 Eur. Doteraz mu zaplatil v dvoch

splátkach spolu 783,19 Eur. O splatení zvyšnej sumy uzavreli dohodu v splátkach, ktorú však neplnil z rodinných dôvodov, keďže má vyživovaciu povinnosť štyrom deťom. Svoj záväzok nepopiera a vie, že ho bude musieť zaplatiť. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie veľmi rozsiahlo a podrobne odôvodnil. Námietky žalovanej v tom, že rozhodnutie o vznesení obvinenia nebolo žiadnym orgánom zrušené pre jeho nezákonnosť a preto sa nemôže z tohto titulu dožadovať náhrady škody súd kvalifikovaným spôsobom odmietol s poukazom na ustálenú judikatúru v obdobných veciach. Následne sa zaoberal námietskou premlčania časti nároku z dôvodu neskorého podania na súd týchto trov obhajoby, ktoré nesúviseli s obhajobou, ale súviseli s väzbou. V tejto súvislosti poukázal na § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. s tým, že štát je povinný nahradiť škodu, ktorá vznikla v priamej príčinnej súvislosti s rozhodnutím o väzbe, ak sú splnené ďalšie podmienky, čo v danom prípade splnené boli, čo konštatoval súd. Úkony súvisiace s obhajobou po vydaní uznesenia o vznesení obvinenia alebo v súvislosti s podanou obžalobou, aj keď sú vykonávané v Ústave pre výkon väzby, nie sú úkonmi, ktoré boli vykonané v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o väzbe. Záver súdu o tom, že časť trov vo výške 1.887,- Eur súvisí s bránením sa proti väzbe je nesprávny, nevychádza z vykonaného dokazovania ani z protinávru žalovanej. Ďalej sa súd zaoberal pojmom škoda a jej preukázaniu. Konštatovaním súdu, že pokiaľ zaplatil advokátovi len sumu 783,18 Eur, tak len v takejto výške mu vznikla škoda, tak v tejto súvislosti poukázal na to, že Okresný súd Senica vydal pod sp. zn. 5C/193/2014 dňa 31.05.2015 platobný rozkaz, ktorým mu uložil povinnosť zaplatiť advokátovi sumu 3.110,16 Eur a náhradu trov konania. Súd však na toto neprihliadol s poukazom na § 154 ods. 1 O.s.p., nakoľko rozhodujúci je stav, ktorý trvá v čase vyhlásenia rozhodnutia. Súd podľa jeho názoru však nesprávne interpretoval pojem škoda tak, ako je vnímaný teóriou a praxou. Ak by totiž platil výklad súdu, že majetkom nie sú pohľadávky, ktorých splnenie možno legitímne očakávať, potom by do majetku nemohli byť zahrnuté ani peňažné prostriedky vedené na účte v banke, pretože záznam na výpise z účtu len potvrdzuje pohľadávku klienta voči banke. Ak je teda pohľadávkou, u ktorej možno legitímne očakávať jej splnenie, súčasťou majetku na strane aktív, potom nepochybne záväzok, ktorý sa osoba dobrovoľne zaviazala splniť, resp. jej táto povinnosť bola uložená kompetentným orgánom, je súčasťou majetku na strane pasív, ktorými ho znižuje. Otázku, či mu bola nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia spôsobená škoda a v akej výške je potrebné zodpovedať kladne a to minimálne vo výške trov obhajoby, ktoré vo forme záväzku reálne znižujú jeho majetok. Je úplne irelevantné, či trovy boli obhajcovi zaplatené alebo nie. Okresný súd Skalica teda nesprávne posúdil časť uplatneného nároku vo výške 1.887,- Eur ako úkony vykonané v súvislosti s rozhodnutím o väzbe a tento nárok mu z titulu premlčania nepriznal a tiež nesprávne posúdil celý zvyšok uplatneného nároku vo výške 3.110,16 Eur, ktoré nevyhodnotil ako spôsobenú škodu. V konaní vyčíslil trovy právneho zastúpenia vo výške 1.055,56 Eur. Uplatnil si okrem týchto trov aj trovy odvolacieho konania za jeden úkon, tzn. za podanie odvolania vo výške 141,09 Eur spolu s režijným paušálom vo výške 8,39 Eur, celkovo 1.205,04 Eur. Vzhľadom k tomu, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a nie sú splnené na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie navrhol zmeniť napadnutý rozsudok tak, že odvolací súd uloží žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.110,16 Eur spolu s 9% úrokom z omeškania ročne od 27.10.2011 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalovanej uložiť tiež povinnosť zaplatiť náhradu trov konania vo výške 1.205,04 Eur k rukám právneho zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaná odvolanie nepodala a k doručenému odvolaniu žalobcu nepodala písomné vyjadrenie.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, pričom preskúmané rozhodnutie i náležite v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. vo veci samej odôvodnil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p., odvolací súd odkazuje na správne,

podrobné a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchyliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, zrozumiteľne a podrobne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je podľa názoru odvolacieho súdu vecne správne a dostatočne v súlade s urt. § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnené. Odvolací súd nepovažuje za potrebné dôvody súdu prvého stupňa opakovať, pretože rozsudok súdu prvého stupňa je presvedčivý.

Odvolacie argumenty žalobcu nie sú spôsobilé dosiahnuť zmenu napadnutého rozsudku v jeho zamietajúcej časti. Nárok žalobcu presahujúci súdom prvého stupňa priznanú sumu 783,19 Eur s 9% úrokom z omeškania ročne od 27.10.2011 do zaplatenia, nie je dôvodne uplatnený a odvolací súd nezdieľa argumentáciu odvolateľa, naopak súhlasí s tým, že pre rozhodnutie súdu je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, pričom preukázateľne potvrdzuje to aj advokát žalobcu, že žalobca mu zaplatil len sumu 783,19 Eur, o ktorú sumu sa znížil jeho majetok, ide teda o majetkovú ujmu - škodu, ktorá je žalovaná mu uhradiť spolu s priznaným úrokom z omeškania.

S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v zamietajúcej časti, vrátane vecne správneho výroku o náhrade trov konania, odvolacou argumentáciou osobitne nenapadnutého, ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., pričom v odvolacom konaní úspešnej žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si ich náhradu návrhom v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnila.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.